

Особливо актуальними можуть стати концесії у сфері охорони здоров'я в силу того, що дана галузь характеризується обмеженими невеликими відрахуваннями з бюджету, внаслідок чого, для розвитку галузі потребує залучення додаткових фінансових вкладень. Більше того, ми переконані, що концесійне партнерство в рамках ДПП – це одночасно і інноваційний механізм в сучасних умовах розвитку економіки, і механізм розвитку інвестиційного процесу.

Список використаних джерел:

1. Офіційний портал Верховної Ради України: <http://rada.gov.ua>
2. Малюта Л.Я., Мельник Л.М. «Сучасні організаційні форми суб'єктів інноваційної інфраструктури в умовах переходу до сталого розвитку» Вісник Житомирського національного агроекологічного університету (2015): с. 75-87.
3. Нарожний С.М. «Теоретичні засади організації державно-приватного партнерства» Актуальні проблеми державного управління(2014): с. 67-74.
4. Тараш Л.І., Петрова І.П. «Узагальнення практики використання форм державно-приватного партнерства» Вісник економічної науки України 2 (2015): с. 97-103.
5. Jeffrey Delmon Public-Private Partnerships in Infrastructure Practical Guidance for Public Authorities – The World Bank, PPIAF. – 2010. – 165 с.

Вовк Т.В.

викладач кафедри,

Донецький державний університет управління

НОВА ОСВІТНЯ СУБВЕНЦІЯ СЕРЕДНЬОЇ ЕКОЛОГІЧНОЇ ОСВІТИ

Сучасні політичні та соціально-економічні перетворення в Українській державі ставлять перед освітньою галуззю нові завдання, пов'язані, в тому числі, з теоретико-методологічним обґрунтуванням необхідності вдосконалення механізмів державного управління системою середньої освіти в країні. Переосмислення складових освіти, її ключових характеристик та необхідність умов існування механізмів державного управління в українській освітній системі, а особливо розвитку менеджменту екологічної освіти. Вони пов'язані з загальними трансформаціями в суспільстві, появою нових парадигм управління, зміною ролі освіти в українському суспільстві й новою якістю нової освітньої субвенції.

За оцінками фахівців, загальні негативні тенденції, які спостерігаються в системі освіти, впливають і на стан екологічної освіти. Система екологічної освіти в Україні продовжує бути фрагментарною, слабкою концептуально, декларативною, а отже, неефективною. Критичний стан середньої екологічної освіти викликаний: багаторічним пануванням споживацького ставлення до природи; незнанням і руйнуванням народних традицій раціонального природокористування; недооцінкою екологічних знань у системі освіти; відсутністю необхідної законодавчої бази; недостатньою відповідальністю

виконавчих структур; відсутністю контролю за виконанням прийнятих рішень; слабким матеріально-технічним та методичним забезпеченням навчально-виховного процесу; недосконалою системою навчання і перепідготовки кадрів; відсутністю державної підтримки діяльності громадських формувань, молодіжних організацій та інших структур, які займаються екологічною просвітою [3].

Одним із пріоритетних напрямів сучасної державної освітньої політики в Україні є забезпечення рівного доступу до якісної середньої екологічної освіти, в структуру якої окремим пунктом повинна йти екологічна освіта дитини. На різних етапах суспільного розвитку сутність, характер, умови провадження управлінських функцій зумовлювалися певними чинниками, які наближали цей процес до впливу громадськості й віддаляючи від впливу держави, або навпаки – підносили державний контроль на пріоритетне місце, позбавляючи громадськість будь-якої можливості втручатись у діяльність навчальних закладів.

В рамках цього у концепції нової української школи розглянуті фундаментальні засади для формування нової освітньої субвенції на основі змін у бюджетному кодексі у 2014 році. Дана реформа створила в Україні сучасну систему фінансів місцевого самоврядування з чітким переліком доходів ОМС – податкові надходження, власні доходи, субвенції (цільові трансфери) та дотації (не цільові трансфери) та формули їх розподілу. Бюджетним кодексом передбачено дві субвенції в сфері освіти, а саме, освітня субвенція для загальної середньої освіти, що спрямовується районам, містам обласного значення та об'єднаним громадам та субвенція на підготовку робітничих кадрів, що спрямовується областям [4]. Дана структура дає змогу чітко сформулювати механізми державного управління саме екологічною освітою продовж всього терміну навчання дитини, але у 2016 році дана освітня субвенція була скасована, тому що не мала чіткої структури на навчально-методичну базу за предметами.

Досягнення кінцевої мети середньої екологічної освіти в умовах нової освітньої субвенції можливе за умови екологізації усього навчально-виховного процесу, введення нових нормативних і спеціалізованих екологічних курсів, створення профільних еколого-природничих освітніх інституцій різного рівня, поглиблене вивчення ряду предметів. Саме такий підхід, на нашу думку, сприятиме перетворенню декларативної екологічної свідомості на таку, що відповідатиме конкретному ставленню до навколишнього природного середовища. Саме така екологічна освіта в середній школі здатна впливати на усвідомлення власної причетності до екологічних проблем, врахування у професійній, суспільній і побутовій діяльності та наслідків впливу на довкілля й таким чином спрямована на формування екологічно компетентної особистості.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про освіту» – Режим доступу: <http://mon.gov.ua/activity/education/reforma-osviti/materiali-do-zakonu-ukrayini-pro-osvitu.html>
2. Національній доктрині «Концепція розвитку освіти України на період 2015-2025 років» – Режим доступу: <https://www.pedrada.com.ua/article/1296-qqq-17-m5-16-05-2017-do-chogo-vede-formula-novo-ukranksko-4>.

3. Оніщенко Н. Г. Чи має держава чіткі механізми реалізації стратегії розвитку освіти? / Н. Г. Оніщенко // Україна – суб'єкт європейського освітнього простору : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф., Київ, 24-25 трав. 2005 р. – К. : Вид-во Європ. ун-ту, 2015. – С. 74–80.

4. Кучеренко Д. Економічні особливості функціонування суб'єктів освітньої діяльності [Текст] / Д. Кучеренко // Теорії мікро-макроекономіки: Зб. наук. пр. – Вип. 20. – К. : АМУ, 20105. – С. 218–226.

Машенков К.А.

*кандидат економічних наук, докторант,
Дніпропетровський регіональний інститут державного управління
Національної академії державного управління
при Президентіві України*

ДЕРЖАВНІ МЕХАНІЗМИ РОЗВИТКУ ЕКОЛОГІЧНОЇ ДЕРЖАВИ В УКРАЇНІ

Феномен держави доцільно розглядати не як позабіологічний феномен, створений примхою людської культури. Необхідність появи державотворчих процесів закладена в природі людського виду й задається логікою еволюції екосистем та біосфери планети. Проте державотворення, як і еволюція життя на Землі йде через створення широкого кола варіантів, більшість яких не витримує перевірку на природовідповідність і елімінується у процесі боротьби за існування та природного добору. Відповідно екологізація державного управління повинна йти по шляху не лише балансування екологічних та економічних інтересів суспільства, але в напрямі пошуків природовідповідних форм державотворення й вчасної відмови від форм державності, які виявили свою природоневідповідність на даному етапі історичного розвитку. Зокрема, екофобна свідомість суб'єктів державного управління повинна вчасно змінитися на екофілну, інакше вона втратить свою життєспроможність.

При цьому концепт «екологічна держава» треба вибудовувати не в загальному, а диференційованому вигляді, виокремлюючи різні порядки розвитку екологічної держави, розглядаючи також і антитезу цьому поняттю, виокремлюючи концепт «антиекологічної держави», який теж може розглядатися у градуїованій формі. У найвищих своїх проявах визначення поняття «екологічна держава» повинно будуватися на базі біоцентризму, а не антропоцентризму, коли держава бере на себе відповідальність за сприятливі умови існування не лише для людей, але й для всіх інших елементів екосистеми держави, збільшуючи біорізноманіття у екосфері країни і сприяючи її розвитку в цілому.

Екологічну функцію сучасної держави потрібно розбудовувати, виходячи за межі антропоцентризму і дивитися на неї на екоцентричному рівні, а в аксіосфері сучасного державного управління потрібно відмовлятися від економічного фетишизму, не впадаючи при цьому в протилежну крайність – фетишизм екологічний. Корегування та розвиток свідомості суб'єктів